

Chương thứ 20

MA NỮ TÁI HIỆN

Lúc Cô Mộ Quỷ Lân vừa đáp xuống đất, bóng áo đỏ nháng lên.

Trên đương trường xuất hiện thêm một nữ nhân áo đỏ, đầu tóc rối bù, có cầm một đoá hoa mai trắng, nữ nhân này chính là Dao Trì Ma Nữ trên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Người đàn bà điên vừa xuất hiện, mọi người có mặt đều kinh hãi trợn mắt há mồm, kinh sợ cho thân pháp thần tốc như ma quỷ của bà ta.

Sau khi Dao Trì Ma Nữ đáp xuống đất, đôi mắt theo thân người bà ta chuyển một vòng, đột nhiên ngẩng đầu phát ra giọng cười sắc sảo như tiếng chuông bạc, nghe the thé chói tai?

Cô Mộ Quỷ Lân bị Dao Trì Ma Nữ đâm rơi xuống đất, trong lòng giận dữ, từ từ hướng về phía bà ta.

Đột nhiên Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng kêu lên:

- Cô Lâu Pháp Sứ, hãy lùi qua một bên.

Cô Mộ Quỷ Lân muốn nhân lúc Dao Trì Ma Nữ đang cười, thì sử dụng độc chiêu đánh bà ta, nghe vậy bèn thu bước chân, nhảy sang một bên bảy thước.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên cất bước đến Dao Trì Ma Nữ, cười ha hả nói:

- Dám hỏi trước mắt có phải là Lâm Nguyệt Hồng nữ sĩ không?

Tên của Dao Trì Ma Nữ trong giang hồ rất ít người biết tới, trong mười tám năm căn bản bà ta chưa hề nghe người ta gọi tên của mình, nghe lời của Cô Lâu Thiên Tôn, bà ta chợt ngưng tiếng cười, đôi mắt nhìn chăm chăm vào người Cô Lâu Thiên Tôn rất lâu, rồi lại ngẩng đầu ngó trăng sao ở trên trời.

Đột nhiên, bà ta dường như nhớ ra gì đó, toàn thân run rẩy nói:

- Người .. người? người là Cô Lâu Thiên Tôn?

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Lâm nữ sĩ, từ khi ly biệt từ mười tám năm trước, người mạnh giỏi chứ?

Âu Dương Hải ngồi xếp bằng nhắm mắt, lúc này đột nhiên mở bừng mắt ra.

Lý Xuân Hoa hỏi nhỏ:

- Âu Dương Hải, bây giờ huynh thấy thế nào?

Âu Dương Hải nói:

- Rất tốt, nếu ta đoán không lầm, hình như công lực của ta lại tăng tiến rất nhiều.

Lý Xuân Hoa nghe vậy nhú mày, tại sao mỗi lần chàng bị thương thì đều là họa mà đặc phúc, tăng trưởng công lực, chẳng lẽ cấu tạo thân người chàng không giống với bất cứ người nào ư?

Cổ Thiên Nhân Viên nghe nói, thở dài nói:

- Không sai, Hải nhi, công lực của ngươi lại tăng tiến gấp bội.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Viên bá bá, tại sao người lại biết?

Cổ Thiên Nhân Viên giật mình nghĩ thầm:

"Hồng rồi, sao mình cứ không dần được tình cảm, làm sao mình lại có thể đem chân tướng chuyện này nói cho nó nghe"

Cổ Thiên Nhân Viên than rằng:

- Đây bất quá chỉ nhìn mặt ngươi mà biết.

Cổ Thiên Nhân Viên tuy không nói ra nguyên do, nhưng đã làm cho Âu Dương Hải hoài nghi vô cùng, bởi vì chàng biết mình vẫn là một người bình thường tuyệt đối không có chỗ nào khác mọi người, trong đó nhất định có nhiều điều lạ lùng, nhưng nghĩ đến những việc quá khứ của mình, hoàn toàn là những chuyện khó hiểu, cho mình mơ hồ nan giải.

Đột nhiên một tiếng cười lớn từ trong miệng Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng phát ra làm Âu Dương Hải bừng tỉnh, chàng đột nhiên đứng dậy.

Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng cười xong, hét lớn:

- Cô Lô Thiên Tôn, ngươi là ai?

Mọi người có mặt đều biết người ma nữ này thần kinh không được bình thường, mà khi xuất hiện ở đây chỉ vài câu nói, dường như đã tỉnh lại.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, quay lại nói với Lý Xuân Hoa:

- Hoa tử tử, chúng ta bị bà ta lừa gạt ư?

Lý Xuân Hoa không hiểu ý câu nói của chàng, hỏi lại:

- Chúng ta bị ai gạt?

Âu Dương Hải nói:

- Xem ra nữ nhân này đâu có điên? Hừ! Ta nghĩ bà ta cố ý giả bộ điên khùng ngơ ngác.

Âu Dương Hải bởi vì căm hận bà ta năm xưa đánh bị thương mấu thân của mình, lúc này trông thấy vẻ tỉnh táo của bà ta, cho nên hiêu lăm bà ta là giả bộ điên.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta xem ra không phải như vậy.

Âu Dương Hải nói:

- Ta không tin rằng có nữ nhân trong thiên hạ lại có thể si tình như vậy, phụ thân của ta chết rồi bà ta trở thành điên?

Lý Xuân Hồng thở dài buồn bã nói:

- Hải ca?

Âu Dương Hải nghe tiếng của nàng, chàng nghĩ lại câu nói của mình hơi thất thố, Âu Dương Hải quay sang nhìn ánh mắt của Lý Xuân Hồng.

Dường như con mắt của Lý Xuân Hồng nói:

- Hải ca, nếu huynh chết rồi, muội nhất định cũng trở thành điên, hoặc tự tử.

Lúc này Cô Lô Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Cô Lô Thiên Tôn chính là Cô Lô Thiên Tôn, chứ còn là ai nữa?

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đột nhiên thân mình như không thấy cất bước lao ngay đến trước mặt Cô Lô Thiên Tôn. Thân pháp kinh người này làm cho mọi người đều thất kinh biến sắc.

Cô Lô Thiên Tôn dường như không sợ bà ta chút nào, khẽ cười nói:

- Thân pháp Ma Ảnh Phiêu Hương này trừ Lâm Nguyệt Hồng ra, trong thiên hạ đâu có thân pháp khinh công chấn kinh võ lâm này.

Dao Trì Ma Nữ vốn muốn tung chưởng, nghe thấy câu nói ấy lại lùi hai bước, quát lên:

- Nếu như ngươi không lộ mặt thật ra thì hôm nay ta phải xé mặt của ngươi mới nghe.

Âu Dương Hải chợt nghe Cổ Thiên Nhân Viên bên cạnh nói:

- Lần giao thủ này của họ thật là kỳ phùng địch thủ, ai cũng không đánh hơn ai. Nếu mà mạo hiểm đánh thì cả hai sẽ là lưỡng bại câu thương, ma nữ này thật là một vị cao nhân.

Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Chân Thiên Hồ, nghe vậy đều không hiểu Cô Lô Thiên Tôn và Dao Trì Ma Nữ chẳng lẽ trong khoảnh khắc đã giao đấu một chiêu rồi hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy Cô Lô Thiên Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bàn tay phải thông xuống, ngón tay khẽ giương lên, tay trái vuốt râu, ngón vô danh câu lại.

Chàng nhìn thấy chiêu thức của hắn kỳ diệu tinh thâm vô cùng, nếu như Cổ Thiên Nhân Viên không nói thì mình thật không biết Cô Lô Thiên Tôn trong lúc cười nói lại xuất ra chiêu tuyệt học này.

Cô Lô Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Lợi hại, lợi hại, Viên huynh có biết chiêu thức của ta danh xưng là gì không?

Cổ Thiên Nhân Viên lạnh lùng nói:

- Đại Chu Thiên Cửu Hồi chuyển thu, tiêu chu thiên ta, thập lục hồi chuyển thủ.

Cô Lô Thiên Tôn cười lớn nói:

- Quả nhiên kiến văn ngươi cũng có hạng.

Trong lúc Cô Lô Thiên Tôn nói, đôi mắt Dao Trì Ma Nữ đột nhiên bắn ra một đạo lục quang, thân mình xoay ba vòng xông thẳng vào Cô Lô Thiên Tôn.

Nhân quang Cô Lô Thiên Tôn vụt thay đổi tay phải thông xuống đột nhiên vũ động, ngón vô danh tay trái cũng chuyển động.

Xa xa chỉ thấy hai bánh xe lớn nhỏ xoay chuyển trước thân người hắn.

Môn võ công này nếu quần hào không tận mắt thấy thì họ cũng không tin một ngón vô danh lại có thể chuyển động xuất ra một đạo luân ảnh hình vòng tròn, quả là không thể tưởng được.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng dường như không công phá nổi hai đạo thủ chỉ luân ảnh kia, bà ta lại lùi về phía sau, đưa mắt chăm chú nhìn Cô Lô Thiên Tôn.

Hai vòng bánh xe to nhỏ của Cô Lô Thiên Tôn đã thu lại, hắn chậm rãi nói:

- Lâm Nguyệt Hồng, chúng ta vừa gặp mặt nhau bà tất phải đánh nhau sống chết làm gì, nàng muốn thấy mặt thật của ta. Ta có thể vào trong viện nói chuyện được không?

Đột nhiên Âu Dương Hải nói nhỏ với Lý Xuân Hoa:

- Hoa tỷ tỷ và Viên bá bá rời chỗ này trước đi, ta phải đấu với con ma nữ này một trận.

Nói xong Âu Dương Hải cất bước định đi ra.

Chợt Lý Xuân Hoa nắm cổ tay chàng lại nói:

- Âu Dương Hải, Sa Mạc Thất Tiên đã chết ba người, chúng ta người đơn thế cô không thể phân tán lực lượng thêm nữa, bây giờ chúng ta cùng lùi ra khỏi tòa trang viện này.

Âu Dương Hải nghe vậy, đảo mắt nhìn xung quanh, bên địch Cô Lô Thiên Tôn, Tàn Kim Độc Chương, Cổ Mộ Quỷ Lân và sáu vị Cô Lô nhân, ai ai cũng là cao thủ tuyệt thế, bên mình trừ Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Cổ Thiên Nhân Viên có thể chống lại bên địch, còn Lý Xuân Hồng và bốn người còn lại của Sa Mạc Thất Tiên thì còn kém xa bên địch, huống chi bây giờ lại thêm kẻ giết người không chớp mắt là Dao Trì Ma Nữ nữa.

Sau khi Âu Dương Hải đánh giá lực lượng hai bên xong, chàng gật đầu nói:

- Được, chúng ta cùng đi.

Một tiếng cười lạnh leo từ trong mồm Tàn Kim Độc Chương Dương Đồng Thần phát ra, nói:

- Các ngươi hãy còn muốn thoát khỏi đây ư?

Lúc này sáu vị Cô Lô nhân chia ra đứng thủ bốn phương tám hướng, đôi mắt mỗi người bắn ra một đạo hào quang lạnh lẽo, chăm chú nhìn Âu Dương Hải, hiển nhiên họ đều quyết định giết chết Âu Dương Hải, để tránh khỏi hậu hoạn về sau.

Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên ngẩng đầu cười khèn khếch, nói:

- Hải nhi, các ngươi đi mau đi.

Nói xong, thân hình Cổ Thiên Nhân Viên lao vút tới sáu vị Cô Lô nhân.

Người mặc áo đỏ, Không Động Cô Lô truyền sứ nói:

- Nhất định các hạ là Cổ Thiên Nhân Viên danh chấn thiên hạ rồi, hãy tiếp mấy chiêu Thất Thương Quyền của ta thử xem.

Thất Thương Quyền là một trong những tuyệt kỳ trấn sơn của Không Động, Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy thế xông lên chậm lại, cười gằn nói:

- Ngươi có bản lĩnh gì cứ trở ra đi, ta không muốn nói nhiều với ngươi.

Nói xong, song chưởng của Cổ Thiên Nhân Viên đồng loạt vung lên.

Một đạo ám kinh mãnh liệt bay thẳng đến Không Động Truyền Sứ.

Không Động Cô Lô truyền sứ không nói một lời, hữu chưởng từ từ đánh ra.

Lực đạo Thất Thương Quyền không một tiếng động phóng vút ra.

Ai ngờ Cổ Thiên Nhân Viên không thèm tiếp ngọn chưởng lực ấy, một tiếng cười lớn, một luồng kinh khí ào ạt từ trên không đánh dữ dội vào Cô Lô Truyền Sứ.

Sự biến hóa này của Cổ Thiên Nhân Viên làm cho mọi người bất ngờ, hơn nữa tốc độ nhanh cực kỳ.

Chỉ nghe một tiếng hự, Không Động Cô Lô truyền sứ bị kinh lực của Cổ Thiên Nhân Viên đánh lùi mấy bước.

Lý Xuân Hoa thấy vậy bèn kêu lên:

- Chúng ta đi mau.

Nàng dẫn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp đi đầu xông qua chỗ hờ.

Hoa Sơn Cô Lô truyền sứ, Chung Nam Cô Lô truyền sứ ở bên cạnh song song lao tới vây cản.

Âu Dương Hải hét lên một tiếng, song chưởng tả hữu vù vù đánh ra.

Chàng thuận tay đánh liền hai chưởng. Kinh đạo lớn mạnh kinh người, kinh phong ào ạt như sóng vỗ bờ, Hoa sơn, Chung Nam hai vị Cô Lô Truyền Sứ bị chưởng lực của chàng ép bật trở lại.

Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên cũng triển khai thế công, đánh đông kích tây mau như sấm chớp, thân mình của ông ta nhảy tung lên không trung bổ xuống đánh những đầu lâu ngăn chặn bọn Lý Xuân Hoa, phối hợp cùng chưởng lực của Âu Dương Hải trên mặt đất, đánh riết làm cho sáu vị Cô Lô Nhân đều là cao thủ có hạng trong võ lâm cũng không thể truy cản bọn Lý Xuân Hoa được.

Trong nháy mắt, Lý Xuân Hoa đã dẫn bọn Công Tôn Lạp bảy người xông qua tường bao quanh trang viện.

Âu Dương Hải trông thấy bọn Lý Xuân Hoa đã rút rồi, cất giọng kêu lên:

- Viên bá bá, chúng ta cũng đi thôi

Cổ Thiên Nhân Viên cười lớn, thân mình đã đáp xuống bên người Âu Dương Hải.

Hai người song song phi thân lên sáu, bảy trượng cao, nhắm thẳng bức tường của trang viện phóng qua.

Chợt nghe một tiếng cười khanh khách vang lên?

Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên đồng thời cảm thấy sau lưng một luồng khí lạnh đánh tới, hai người đều kinh hãi, duỗi chân lộn một vòng bay dạt ra hai hướng, một tiếng vù khê vang lên.

Bóng của Dao Trì Ma Nữ cực nhanh, bay vút qua chính giữa hai người.

Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên đáp xuống đất, thân người đã ở ngoài bức tường trang viện.

Hai người một lần nữa lại tung mình bay lên nhưng trước mặt họ, Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đã đứng sừng sững từ bao giờ, đôi mắt bà ta nhìn Âu Dương Hải đến xuất thần.

Cổ Thiên Nhân Viên kinh thâm, không ngờ thân pháp của Dao Trì Ma Nữ lại cao hơn mình một bậc, thấy bà ta trên không bay qua, nhưng lại đáp xuống đồng thời.

Khinh công siêu tuyệt này thật là vượt xa khinh công vô địch thiên hạ của mình.

Cổ Thiên Nhân Viên thâm nghi hoặc, bởi vì khinh công của ông ta từ trước đến giờ trong thiên hạ vô địch thủ, lúc này ông ta thấy thân pháp cực mau lẹ của Dao Trì Ma Nữ thì không khỏi thâm thán phục.

Âu Dương Hải thấy Dao Trì Ma Nữ trợn mắt nhìn mình, mặt chàng đành lại, đôi mắt tóe ra tia lửa kinh người, ha ha? chàng phát ra một tràng cười vang lên nhưc óc.

Trong tiếng cười đầy đầy những bi thương. Thê lương khôn tả?

Tiếng cười này vừa lọt vào tai Dao Trì Ma Nữ?

Lại làm cho Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng toàn thân run rẩy.

Đôi mắt bà ta bắn ra tia sáng kinh hãi hoang mang.

Không phải bà ta sợ sức mạnh tiếng cười của Âu Dương Hải.

Mặc dù công lực trong tiếng cười của Âu Dương Hải đã làm cho mọi người khí huyết đảo lộn, nhưng chàng vẫn không thể nào làm cho khí huyết của vị ma nữ này đảo lộn.

Thế thì Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng nghe tiếng cười của Âu Dương Hải sao lại kinh hãi, sợ sệt?

Bởi vì khuôn mặt giận dữ của Âu Dương Hải và cả tiếng cười sảng sặc bi khốc kia quá giống tiếng cười bi khốc của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt trước khi lâm tử mười tám năm về trước tại Thiên Kiếm Đàm?

?ặc biệt nhất là nét mặt cau lại?

Cái miệng đầy vẻ oán hờn.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng run rẩy kêu lên:

- Ngươi... ngươi? ngươi là Âu Dương Kiệt?

Bà ta tưởng lầm Âu Dương Hải là Âu Dương Kiệt tái sinh.

Âu Dương Hải đột nhiên thâu lại tiếng cười, mặt lạnh lùng như băng giá, trầm giọng kêu lên:

- Lâm Nguyệt Hồng a Lâm Nguyệt Hồng? Mười tám năm trước ngươi thăm sát đôi phu phụ Âu Dương Kiệt, Lâm Đại Ngọc! Hôm nay con trai họ

là Âu Dương Hải muốn đòi lại món nợ máu này, ngươi hãy còn không nạp mạng ra đây.

Cùng lúc đó, Âu Dương Hải xông tới, tả chưởng phóng thẳng ra, hữu chưởng xung kích. Một thế tấn công hai chiêu cùng xuất, kinh phong lạnh đến thấu xương.

Nhưng Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng vẫn đứng ngẩn ngơ tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trời, bà ta hình như đang nhớ lại một chuyện đã làm bà ta quên đi.

Luồng cương khí của Âu Dương Hải đã phóng đến, bà ta vẫn không hay biết.

Bình! Một tiếng khẽ vang lên.

Người Lâm Nguyệt Hồng đã trúng kinh khí của Âu Dương Hải.

Dao Trì ma nữ kêu lên một tiếng?

Miệng bà ta phun ra một bùm máu tươi, dường như vô cùng kinh hãi lùi lại ba bốn bước, thân mình lảo đảo, nhưng vẫn không ngã xuống.

Bà ta không hề kinh hãi vì chuồng lực của Âu Dương Hải.

Mà hình như trước mắt bà ta như nhìn thấy chuyện mười tám năm trước.

Chuyện đó đã kích thích đầu óc bà ta, làm lý trí bà ta tỉnh táo lại.

Mười tám năm điên loạn mê cuồng, cũng trong chớp mắt đã tỉnh lại.

Âu Dương Hải đánh trúng Dao Trì Ma Nữ, chàng cho là vô cùng may mắn.

Với võ công của bà ta, Âu Dương Hải mãi mãi không thể đánh trúng Lâm Nguyệt Hồng được.

Âu Dương Hải ngạc nhiên sửng sốt, vì sao bà ta không tránh né?

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng, lại xông tới?

Đột nhiên một đạo hàn quang lạnh ngắt từ bên trái đánh tới.

Rồi tiếng hét của Cổ Thiên Nhân Viên:

- Cô Lô Thiên Tôn, ngươi tiếp ta một chưởng.

Một luồng tiềm lực mạnh mẽ vô biên ập thẳng đến luồng kinh phong lạnh lẽo kia.

Âu Dương Hải ngẩng đầu lên nhìn?

Chỉ thấy Cô Lô Thiên Tôn cười nham hiểm nói:

- Âu Dương Hải, bà ta đã nhường một chưởng, ngươi lại đắc thế không nhường người, thật không biết tiến thoái chút nào.

Cổ Thiên Nhân Viên đánh bật luồng kinh phong của Cô Lô Thiên Tôn xong, lạnh lùng nói:

- Cô Lô Thiên Tôn, hai người chúng ta phải tranh cao thấp mới được, mười mấy năm nay, lão phu bị ngươi xỏ mũi, thủy chung vẫn chưa giao đấu với ngươi, dù cái mạng già này có hề gì cũng không hận.

Cô Lô Thiên Tôn nghe xong ngẩng mặt cười sằng sặc? Tiếng cười như tiếng rồ rồ kêu hồ rồ rồ đình tại nhức óc.

Cổ Thiên Nhân Viên và Âu Dương Hải ai nấy đều thất kinh, thầm nghĩ: "Nội công của hần tinh thâm thế này, thật không thể khinh địch, xem ra hần vẫn còn giấu bản lĩnh không lộ".

Cô Lô Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Hay lắm, hay lắm. Thật là cơ hội tốt để ta trừ ngươi đi, bởi vì ngươi thủy chung vẫn là cái gai trước mắt ta. Một ngày ngươi còn chưa chết thì trong lòng ta không yên.

Giọng nói vừa dứt, song chương của Cô Lô Thiên Tôn chập lại phóng thẳng vào Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên là nhân vật bọc nào, đâu có dễ để hần đánh trúng.

Ngọn chương của Cô Lô Thiên Tôn vừa phóng ra, Cổ Thiên Nhân Viên cùng đồng thời xuất thủ đánh trả, tay trái ông ta quét ngang chém vào đôi tay của Cô Lô Thiên Tôn, tiềm lực bức người.

Cô Lô Thiên Tôn đột nhiên thu thế, lùi nhanh lại tám thước, lạnh lùng cười nói:

- Cổ Thiên Nhân Viên, võ công của ngươi không then là cao thủ hiếm thấy trong võ lâm. Đáng tiếc là ngươi đêm nay phải đem mấy mươi năm tuyệt học đưa hết vào tay ta.

Cổ Thiên Nhân Viên hú một tiếng, hữu chương đột nhiên phóng vào Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn đảo người, ngón vô danh tay phải nhanh như điện đâm vào chương lực đánh tới của Cổ Thiên Nhân Viên, chiêu này ảo diệu tuyệt luân.

Chợt nghe Cổ Thiên Nhân Viên kêu lên một tiếng kinh hãi?

Thân mình ông ta vội nhảy lên cao hơn ba trượng.

Uỳnh một tiếng, ông ta ngã lăn xuống đất, mặt mày phần nộ đến tái xanh lại.

Cô Lô Thiên Tôn cười hề hề, nói:

- Cổ Thiên Nhân Viên, ngươi không ngờ được Băng Tâm Chỉ này của ta đã chờ đợi được từ lâu rồi. Ha ha? Thái Ất Tiềm Nguyên Khí của ngươi bất cứ võ công nào trong thiên hạ cũng không phá được, nhưng Băng Tâm Chỉ này lại làm được, bây giờ ngươi cảm thấy thế nào? Ha ha ha ha?

Một đời danh tiếng anh hùng lại để trôi theo dòng nước?

Bỗng nhiên Âu Dương Hải hét to một tiếng?

Tả chương một chiêu Nginh Môn Kích Thoái phóng mạnh vào Cô Lô Thiên Tôn, tay hữu duỗi ngón ra đâm vào hai huyệt Cự cốt, Thiên trụ của Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên khuôn mặt tái nhưng được Âu Dương Hải đâm vào huyệt kịp, la một tiếng, thân mình run rẩy lập tức ngưng lại.

Tả chương Âu Dương Hải phóng vào Cô Lô Thiên Tôn, chương thế rất mãnh liệt nhưng Cô Lô Thiên Tôn lại không tránh né một chiêu Nginh Môn Kích Thoái đã đánh thẳng vào sườn của hần.

Nhưng Âu Dương Hải cảm thấy xương và bắp thịt ở hông của Cô Lô Thiên Tôn mềm nhũn, như ấn trên bông vậy, chàng bắt giắc kinh hãi, tình huống này thật quá bất ngờ.

Trong lúc Âu Dương Hải phân tán tâm thần Cô lô Thiên Tôn bước ngang ra mấy bước nhanh như chớp, xông đến bên người Cổ Thiên Nhân Viên, một chiêu Tam Dương Khai Thái, ba ngón tay duỗi ra điểm vào ba nơi yếu huyệt của Cổ Thiên Nhân Viên.

Chưởng thế chưa đến, ba luồng chỉ phong đã làm rung chuyển không khí xung quanh.

Âu Dương Hải giật mình kinh hãi, hiển nhiên Cô Lô Thiên Tôn muốn đặt Cổ Thiên Nhân Viên vào chỗ chết.

Nên biết rằng vừa rồi Cổ Thiên Nhân Viên bị Cô Lô Thiên Tôn dùng một chiêu Băng Tâm Chỉ đánh cho khí huyết lưu thông ngược trở lại, chân khí bị tắc nghẽn, nếu không có Âu Dương Hải nhanh chóng nhận ra tình hình, xuất thủ điểm vào hai huyệt Cự cốt và Thiên trụ của Cổ Thiên Nhân Viên, đã thông huyết khí bị bế tắc thì Cổ Thiên Nhân Viên trong chốc lát sẽ bị khí huyết tắc nghẽn mà chết.

Cô Lô Thiên Tôn nham hiểm độc ác hẳn biết rõ võ công của Cổ Thiên Nhân Viên đã từng được người trong võ lâm úy kỵ, hẳn đã đánh trúng một đòn chí mạng này có thể nói là một chuyện không dễ dàng gì, hôm nay nếu không đưa Cổ Thiên Nhân Viên vào chỗ chết thì còn lúc nào mới lấy được tính mạng ông ta nữa.

Cho nên Cô Lô Thiên Tôn lập tức xông lên tấn công. Cô Lô Thiên Tôn tung chỉ phong cực nhanh, Âu Dương Hải giật mình, chỉ phong của hắn đã bay đến sáu đại huyệt trước ngực Cổ Thiên Nhân Viên, xem ra quái kiệt này sẽ phải chết ở đây.

Bỗng một luồng kiếm phong bắn tới.

Kiểm phong u hàn lạnh lẽo, nhưng không có một tiếng động.

Cô Lô Thiên Tôn hình như không ngờ đột nhiên lại có luồng kiếm phong quái dị này, nếu hắn muốn bức hại Cổ Thiên Nhân Viên thì sau lưng sẽ lãnh trọn một kiếm.

Dù sao đi nữa, thân thể con người vẫn không phải là đao thương bất nhập.

Đột nhiên hắn hừ một tiếng, ba luồng chỉ phong quét về phía Cổ Thiên Nhân Viên chưa biến đổi, thì cả người đã rời đất bốc lên rồi hình thành thế lao xuống đánh đầu dưới chân trên.

Thân pháp xảo diệu này vừa may tránh khỏi kiếm phong từ phía sau đánh tới.

Trong nháy mắt Âu Dương Hải đánh thốc ra chưởng kinh phách không như chớp vào thân mình đang treo trên không của Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn thất kinh, nghĩ thầm:

"Chưởng lực mạnh dữ a!".

Thân mình của hắn khẽ chạm đất lập tức thu lại chỉ kinh phóng về phía Cổ Thiên Nhân Viên.

Hắn cười nhạt nói:

-?êm nay ngươi chớ có mong chạy thoát.

Nói xong, tay trái sử chiêu?ảo Chuyển Âm Dương, đánh ngang qua trong đó hàm ân thủ pháp cầm nã, bấu vào mạch môn của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhìn thấy chiêu cầm nã thủ này, buột miệng nói:

- Đây là Thiếu Lâm cầm nã thủ.

Cô Lô Thiên Tôn cười lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng đã từng thấy qua rồi, đáng tiếc rằng ngươi chưa ngộ được ảo bí trong đó.

Cô Lô Thiên Tôn vừa nói, tả hữu song thủ phát lên, ngón tay xoay chuyển, từ góc độ rất khéo léo chụp trúng cổ tay Âu Dương Hải.

Cao thủ giao đấu, ưu thì thắng, thất thì thua, chẳng qua chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc.

Âu Dương Hải không hổ danh là nhân tài kiệt xuất võ lâm, chàng lâm nguy không loạn, trong đầu tái hiện lại đoạn kinh văn võ học kỳ ảo của?ộc Kiếm Ma.

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng, năm ngón tay trái lật lên trên, cũng bấu trúng uyển mạch cổ tay của Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn vừa kinh hãi vừa giận dữ, hắn không ngờ võ nghệ của Âu Dương Hải thật cao cường, còn tinh diệu hơn môn Cầm Long Thủ độc bộ thiên hạ của phái Thiếu Lâm.

Hắn vội vã vận khí đến năm ngón tay tăng thêm lực bấu.

Âu Dương Hải biết rõ sự lợi hại của Cô Lô Thiên Tôn, nghĩ thầm:

"Mình đã để mất tiên cơ, không thể để cho hắn dùng nội lực nữa".

Chàng lập tức phát ra nội kinh.

Sự suy nghĩ của hai người tuy không giống nhau, nhưng nội lực thì đồng thời xuất thủ, đôi bên đều cảm thấy cổ tay cứng ngắc, như bị một kềm sắt kẹp lấy.

Thiếu?

Người vừa phát kiếm vừa rời chính là Lý Xuân Hoa.

Vôn nàng dẫn bọn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, xông ra khỏi nghĩa địa, thấy Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên chưa đến, lập tức vòng trở lại, vừa đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này Lý Xuân Hoa đã lướt đến trước Cổ Thiên Nhân Viên, đưa tay vùng kiếm nhanh chóng đâm vào lưng Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn tay trái chợt quạt ra sau, thân mình đột nhiên chuyển nửa vòng, hữu chưởng một chiêu Hành Vân Yểm Nguyệt biến thành một bức màn chưởng ảnh bảo vệ thân mình.

Lý Xuân Hoa thấy chưởng thể vung ra kiếm trong tay mình lập tức bị đánh bay ra, một luồng ám kinh đánh thẳng vào ngực.

Nàng kinh thâm, biến đổi kiếm thể lùi nhanh lại hai bước.

Âu Dương Hải vừa vận lực bầu chặt mạch cổ tay của Cô Lô Thiên Tôn, và nói nhỏ:

- Hoa tỷ tỷ, mau dẫn Viên bá bá rời khỏi đây ngay.

Một giọng cười lạnh lẽo vang lên, nói:

- Bây giờ muốn lùi cũng đã quá trễ rồi.

Tiếp đó, sáu người đầu lâu xuất hiện như bóng ma, và cả Cổ Mộ Quỷ Lân, Tầm Kim ?ộc Chuồng Dương Đồng Thần cũng từ từ bước tới.

Lý Xuân Hoa trông thấy họ xuất hiện đã thấy lo, thực ra trong lòng nàng cũng không muốn để cho một mình Âu Dương Hải ở lại, nàng trước sau vẫn giữ tâm lý "thà cho ngọc nát chứ không để ngói lành".

Nàng vung kiếm đánh ra ba tuyệt chiêu, tấn công Cô Lô Thiên Tôn.

Kiếm thể như xé tầng mây, hàn quang lan tỏa tứ phía.

Cổ Mộ Quỷ Lân đột nhiên nhảy tới, song chưởng tung ra chia ra đánh vào thượng hạ bàn của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa vung kiếm biến thể "Hồng Nhạn Thư Dực" chém vào hông Cổ Mộ Quỷ Lân.

Trường kiếm của nàng thi triển rất nhanh, ép cho Cổ Mộ Quỷ Lân phải lùi lại phía sau, hấn giận dữ gầm lên rồi lại xông tới, một quyền "Phi Bảo Lưu Tuyền" đánh thẳng qua.

Bỗng nghe Cô Lô Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Thuận với ta thì sống, trái ta thì chết. Cô Lô sứ giả, các người đừng chú ý đến hậu quả, cứ giết sạch bọn chúng đi.

Câu nói vừa dứt, sáu vị Cô Lô nhân đã áp đến gần một trượng.

Bỗng thấy bóng người vụt chớp, Dao Trì Ma Nữ đang trầm tư ở bên ngoài bỗng nhảy vào, không thấy bà ta xuất thủ ra sao.

Âu Dương Hải, Cô Lô Thiên Tôn chợt cảm thấy huyết "Phúc cốt" tê dại, hai người buông kinh lực, thân hình lập tức tách ra.

Dao Trì Ma Nữ hét lên:

- Hai người các người dừng ngay cho ta.

Lý Xuân Hoa và Cổ Mộ Quỷ Lân giao đấu, đột nhiên một trận nhu phong phát đến. hai người không tự chủ được lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

Lý Xuân Hoa, Cổ Mộ Quỷ Lân thấy võ công kỳ lạ của Dao Trì Ma Nữ, bất giác kinh hãi.

Mái tóc vốn rối bù của Dao Trì Ma Nữ bây giờ đã được cột lại thẳng thớm bỏ sau và bông hoa mai trắng trên đầu cũng đã vất đi, để lộ ra một khuôn mặt trái xoan trắng trẻo mềm mại như ngọc.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa từ trước tới giờ chưa từng thấy rõ mặt thật của Dao Trì Ma Nữ, không ngờ bà lại là một mỹ nhân.

?ặc biệt nhất là với tuổi tác của Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng, tính ra đã hơn bảy mươi tuổi rồi, nhưng vẫn giữ được dung nhan trường xuân bất lão, thật là một chuyện quá ư lạ lùng.

Hình như thần trí của Dao Trì Ma Nữ đã hoàn toàn hồi phục. Lúc này sắc mặt bà lạnh lùng, đôi mắt chăm chú nhìn vào mặt Âu Dương Hải, nghĩ ngợi hồi lâu?

Bà buồn bã phát ra tiếng thở dài thê lương?

Sau đó chậm rãi hỏi Âu Dương Hải:

- Người là là con của?ế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt phải không?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Ta là con của người ấy, bà muốn gì?

Dao Trì Ma Nữ lắc đầu than rằng:

- Chẳng qua ta chỉ cảm thấy kỳ quái, Âu Dương Kiệt có đứa con này sao ta chẳng biết.

Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng giận dữ, quát:

- Lâm Nguyệt Hồng, ta hỏi bà một câu,?ông Hậu Lâm Đại Ngọc có phải là đệ tử của bà không?

Dao Trì Ma Nữ nói:

- Phải! Người hỏi làm gì?

Âu Dương Hải cảm hận nói:

- Mẫu thân của ta đã là đồ đệ tâm ái của bà, nhưng tại sao mười tám năm trước ở Thiên Kiếm?àm bà lại sát hại mẫu thân của ta? Bà nói đi! Mẫu thân của ta đã phạm trọng tội gì mà bà hạ thủ sát hại mẫu thân ta.

Dao Trì Ma Nữ nghe vậy mặt biến sắc, lạnh lùng nói:

- Mẫu thân của người đã phạm tội bội sư khi tổ, cưỡng tình đoạt lý, năm đó ta có thể giết chết nó để thanh lý môn hộ, nhưng nghĩ đến tình xưa ta đã tha cho nó.

Âu Dương Hải giận dữ quát:

- Bà nói láo! Hừ, ai mà không biết câu chuyện đáng sỉ nhục năm xưa của bà?

Âu Dương Hải tính đem chuyện mối tình tay ba của song thân và Lâm Nguyệt Hồng ra kể, nhưng chàng cảm thấy không tiện nói ra, đành ngừng lại không nói.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng nhướng mày liễu, hỏi:

- Người đã gặp qua phụ mẫu của người chưa? Song thân người còn sống ở trên đời này ư?

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Họ đã bị các người gia hại, người đã biết rồi lại còn hỏi.

"Hừ! Lâm Nguyệt Hồng, ta nói thẳng ra cho bà biết, sẽ có một ngày ta phải rửa hận cho song thân ta, hễ người nào có tham dự vào vụ Thiên Kiếm?àm, Âu Dương Hải này thề không dung thứ."

Dao Trì Ma Nữ đột nhiên lẩm bẩm nói như trong mơ:

- Chàng? chàng thật sự đã chết rồi ư? Ôi?

Mười tám năm, tháng năm dài đằng đẵng, chẳng lẽ không khoan dung cho ta sao?

Kiệt đệ? kiệt đệ? ngươi tha thứ cho ta!

Những câu nói sau của bà ta, ngay cả chính bản thân bà ta cũng không thể nghe rõ.

Với nỗ lực của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đứng kế bên, mọi người chỉ có thể nghe tiếng bà ta khẽ gọi Kiệt đệ, Kiệt đệ.

Âu Dương Hải nghe câu "Mười tám năm, tháng năm dài đằng đẵng?," chàng nghĩ thầm:

"Nếu bà ta thật sự có lòng hối hận thì mười tám năm này quả là quá thê lương?"

Lý Xuân Hoa trong lòng cảm thấy thương cho sự si tình của vị ma nữ này.

Bỗng nhiên một tiếng hú dài, Cổ Thiên Nhân Viên từ trên mặt đất vụt bật dậy, song chưởng phóng vào Cô Lô Thiên Tôn.

Chỉ nghe một tiếng hự! Hai vai của Cô Lô Thiên Tôn lắc lư, lùi lại liên tiếp bốn năm bước.

Soạt! Một tiếng ngân vang?

Cô Lô Thiên Tôn đưa tay rút thanh trường kiếm, lam quang lấp loáng, hai mắt bắn ra tia sáng kinh người.

Âu Dương Hải cũng rút Tử Vi Kiếm. Trong nháy mắt, trong không gian tĩnh lặng này lại nổi lên sát khí.

Chỉ nghe thấy Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải, với sức của ba người các ngươi, tuyệt không phải là địch thủ của hắn, các ngươi mau rời khỏi đây gấp.

Nói xong, bà ta quay đầu nói với Cô Lô Thiên Tôn:

- Không phải ngươi đã nói muốn nói chuyện với ta ư?

Cô Lô Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Nếu Lâm Nguyệt Hồng muốn vào trong nhà nói chuyện, ta sẽ tạm tha chúng nó một lát.

Nói xong hắn đi thẳng vào trang viện.

Âu Dương Hải nhìn theo bóng của họ biến mất dần, bất giác thở dài, ba người không nói một câu nào, lập tức phóng ra khỏi nghĩa địa.

Một tiếng than thở thê lương từ miệng Cổ Thiên Nhân Viên phát ra, nói:

-?ịch mạnh ta yếu, từ nay về sau cũng không thể nào phát dương được nữa.

Lý Xuân Hoa nghe vậy cũng có đôi phần đồng cảm, sự thực ma đạo đang hoành hành đạo nghĩa thì suy yếu.

Phóng tầm mắt ra võ lâm giang hồ hiện nay lại còn có thể lực tổ chức chính nghĩa nào có thể lớn mạnh hơn Cô Lôu Ma? ịện, chẳng lẽ võ lâm lại suy sụp như thế này sao?

Lý Xuân Hoa than thở nói:

- Dao Trì Ma Nữ nếu liên kết với Cô Lôu Thiên Tôn thì vận mệnh võ lâm này về sau thật không sao tưởng tượng được nữa.

Âu Dương Hải trong lúc hai người nói, thủy chung lặng yên không nói.

Bỗng nghe Cổ Thiên Nhân Viên gọi:

- Hải nhi chúng ta lại xem thử Cô Lôu Thiên Tôn dùng âm mưu quỷ kế gì để hại Dao Trì Ma Nữ.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói:

- Viên bá bá, sao bá bá biết Cô Lôu Thiên Tôn muốn ám hại bà ta?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Người biết đây, tại sao thằng giặc Cô Thiên lại dễ dàng thả chúng ta? Hiển nhiên là âm mưu của hắn đối với Dao Trì Ma Nữ còn hơn cả đối với chúng ta, nếu ta đoán không lầm, Cô Lôu Thiên Tôn có ý muốn ám hại Lâm Nguyệt Hồng.

"Mà Lâm Nguyệt Hồng dường như cũng biết âm mưu của Cổ Lão Thiên".

Lý Xuân Hoa nói:

- Lâm Nguyệt Hồng mười tám năm nay thần trí hôn mê, nếu bà ta gặp phải kích động thì rất dễ trúng kế của người khác.

Cổ Thiên Nhân Viên gật gù biểu thị đồng ý.

Âu Dương Hải nói:

- Sao? Các người cho rằng Dao Trì Ma Nữ mười tám năm trở lại đây thực sự điên loạn ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, sự tỉnh táo của Lâm Nguyệt Hồng hoàn toàn do huynh kích động mà hồi phục. Ta tin rằng mười tám năm nay bà ta thần trí mê loạn không tỉnh.

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Người trong giang hồ võ lâm âm mưu khó lường, có thể Lâm Nguyệt Hồng và Cô Lôu Thiên Tôn âm mưu liên kết với nhau, giả bộ làm điên khùng để che mắt đồng đạo võ lâm trong thiên hạ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Cho là như vậy, chúng ta cũng phải dò xét xem sao, để đề phòng bất trắc, bây giờ chúng ta lên trở lại trang viện, bọn chúng nhất định sẽ không ngờ đâu.

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Việc không nên chậm trễ, chúng ta đi mau.

Âu Dương Hải hỏi:

- Mọi người với Công Tôn huynh đâu?

Lý Xuân Hoa đáp:

- Họ đã trở về Thanh Phong tháp, địch nhân võ công quá cao, nói thực rõ ràng có thêm bọn họ ở bên cạnh càng làm chúng ta phân tâm chiếu cố cho họ.

Ba người nói xong, quay người trở lại phóng đi tới hướng trang viện?

Quả nhiên lúc này tòa trang viện vắng tanh, không một bóng người nào.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Cổ Thiên Nhân Viên vẫn không dám khinh suất, nhón chân phi qua các đại sảnh.

Nhưng trên lầu của tòa đại sảnh kiến trúc độc đáo kia chỉ tối om.

Bọn ba người Âu Dương Hải đều ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Nếu nói Lâm Nguyệt Hồng và Cô Lô Thiên Tôn ở đây sao không thấy một ánh đèn, chẳng lẽ Lâm Nguyệt Hồng đã bị ám toán.

Bỗng một giọng nói vang lên quát hỏi:

- Ai đó?

Lý Xuân Hoa thất kinh, cho rằng bên mình đã bị bại lộ.

Chưa nghĩ xong thì một giọng nói trong trẻo tiếp:

- Ta đây.

Trên mái hiên phía trước một bóng người màu trắng bay xuống.

Lúc này từ trong đại sảnh tối om, một người bước ra, chính là Cô Lô Thiên Tôn, hắc khế cười nói:

- Hóa ra là?

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa thấy thân pháp của nữ nhân áo trắng, ai nấy đều kinh thâm, họ đã biết nữ nhân này là ai rồi ư?

Người đó chính là đương kim giáo chủ trên danh nghĩa của Bạch Hoàng Giáo - Bắc Quốc Tiên Cơ.

Cổ Thiên Nhân Viên không biết Bắc Quốc Tiên Cơ, khi ông ta thấy đôi phương từ trên lầu bay xuống, ông ta không khỏi ngạc nhiên, vô cùng kinh hãi cho khinh công tuyệt cao của nữ nhân này.

Chỉ nghe Cô Lô Thiên Tôn lại cười ha hả, nói:

- Người đến thật đúng lúc, ta đã đợi ngươi từ lâu rồi, kính thỉnh hạ giá vào trong sảnh.

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ta có thể đem hành tung của nàng nói cho ngươi biết, nhưng lời hứa của ngươi?

Cô Lô Thiên Tôn nghe câu nói đó, hình như xúc động vô cùng, run run nói:

- Chẳng lẽ thật sự là nàng? Nàng? nàng hãy còn sống ở trên đời?

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe vậy không khỏi nhú mày, họ không biết đó là người nào mà lại có thể làm cho Cô Lô Thiên Tôn xúc động như thế?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Hừ! Ngươi vừa nghe đến tin tức của ả ta thì cứ như mất hồn vậy, hừ hừ?

Âu Dương Hải trầm nghĩ:

"Bắc Quốc Tiên Cơ nói nàng là chỉ ai? Nhi nữ trên giang hồ ngày nay có vị nữ nhân nào đáng làm cho Cô Lâu Thiên Tôn nghe đến người đó lập tức như mất hồn?".

Nghĩ đến đây, trong đầu Âu Dương Hải nghĩ đến một chuyện?

Sắc mặt của chàng biến đổi.

Lúc này Lý Xuân Hoa cũng đồng một ý nghĩ như vậy, trong đầu đầy đầy những hoài nghi, suy đoán.

Chỉ có Cô Thiên Nhân Viên sắc mặt trầm ngưng, hình như ông ta đang tập trung lắng nghe.

Cô Lâu Thiên Tôn sau khi bị Bắc Quốc Tiên Cơ chế giễu, lập tức thu lại vẻ ngơ ngẩn mất hồn, hắc cười lớn nói:

- Bắc Quốc Tiên Cơ, ngươi biết rằng ta hận nàng đến mức nào, một ngày nàng không chết thì ta không ngủ ngon giấc, cho nên thoát nghe nàng còn sống trên đời này, ta khó tránh khỏi chấn kinh trong lòng? Ha ha? chẳng lẽ ngươi không cảm thấy kinh hãi hay sao?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Người khác không biết lòng dạ của ngươi, riêng ta lại biết rõ. Nhưng, ta cũng cảm thấy rất hoài nghi bao nhiêu năm như thế, ngươi đối với nàng vẫn không phai nhạt lòng! Ha ha ha?

Bắc Quốc Tiên Cơ nói xong, ngẩng đầu phát ra tiếng cười khanh khách?

Tiếng cười của bà ta lúc đầu giòn tan dễ nghe nhưng lúc sau thì trở nên the thé, mang theo ý vị bi thương, thất vọng.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe tiếng cười của Tiên Cơ, hơi lộ vẻ ngạc nhiên, đột nhiên cất bước đi tới.

Bỗng nghe Bắc Quốc Tiên Cơ quát lên:

- Ngươi không được bước tới.

Cô Lâu Thiên Tôn dừng lại, nhỏ nhẹ nói:

- Ta không ngờ ngươi lại đối với ta như vậy, sao ngươi không?

Bắc Quốc Tiên Cơ đột nhiên cắt ngang lời của hắc, nói:

- Phải, ta đã từng thâm yêu ngươi, nhưng tất cả chỉ là chuyện rất lâu, rất lâu rồi. Mười mấy năm nay, thời gian đã làm nguội lạnh lòng ta rồi.

Ngươi đừng hòng lấy được cảm tình của ta, ta không còn tình cảm yêu đương như vậy đâu.

Hôm nay ta lợi dụng ngươi, ngươi lợi dụng ta, bởi vì trong đó có nhiều mối quan hệ qua lại, cho nên ta mới đến tìm ngươi. Ngươi phải nhớ lấy lời hứa giữa hai chúng ta, đem "Hải Lưu Chân Kinh" giao cho ta.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe xong kinh dị vạn phần, không ngờ Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ lại có một đoạn tình yêu ân oán, hai người than thầm:

"Chuyện ái tình xưa nay quả thực bất khả tư nghị."

Cô Lâu Thiên Tôn thở dài nói:

-?ó là chỗ ngu ngốc của ta, đã không thấy được chân tình của ngươi, có thể nói là một chuyện đáng tiếc nhất đời ta, ôi?

Chẳng lẽ thật sự trong khoảng thời gian này tâm lòng của ngươi đã nguội lạnh rồi ư?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Mười mấy năm nay lãnh đạo Bạch Hoàng Giáo, ta đã có mưu đồ bá nghiệp võ lâm, chỉ cần nàng chết đi, cuộc thế thiên võ lâm tai biến, sẽ không còn sự tranh đấu giữa chính và tà nữa mà là sự đối lập giữa ngươi và ta cho nên giữa chúng ta vĩnh viễn không thể cùng tồn tại!

Cô Lô Thiên Tôn cắt ngang hỏi:

- Ngươi nói gì? Nàng ta?

Bắc Quốc Tiên Cơ cười nhạt nói:

- Ta nói nàng sắp chết rồi.

Cổ Thiên Nhân Viên đang nghe lén, dường như chợt nhớ ra chuyện gì trọng đại, sắc mặt đại biến, kêu "ồ" một tiếng!

Cô Lô Thiên Tôn quát lên:

- Ai?

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa biết chuyện đã bại lộ, quay sang nhìn Cổ Thiên Nhân Viên, thì ông ta vội nói nhỏ:

- Chúng ta vội rút lui mau

Cổ Thiên Nhân Viên từ trước tới giờ là người rất quật cường hiếu thắng, nếu không phải có sự việc trọng đại thì ông ta tuyệt đối không rút lui. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe lời, không dám chần chừ, triển khai khinh công phóng đi?

Một tiếng quát lớn:

-?ứng lại!

Một bóng người lao vút theo.

Âu Dương Hải ở sau cùng, chàng biết người đuổi theo là Cô Lô Thiên Tôn, chàng liền xoay người lại, hữu chưởng một chiêu "Phi Bạt Chàng Chung", nhắm thẳng trước ngực Cô Lô Thiên Tôn đánh tới?

Tay tả thì lại đánh ra một luồng kinh lực vô hình mau như chớp.

Cô Lô Thiên Tôn cười nhạt một tiếng, nói:

- Các ngươi thật to gan, lần này đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Hắn vừa nói, tay trái ngang ngực phóng một chiêu "Lực Triển Thiên Nam" vào thẳng chưởng thể của Âu Dương Hải, cổ tay hữu trầm xuống, ngón tay nhất tề bung ra, năm luồng chí phong đều hướng vào chưởng kinh vô ảnh của Âu Dương Hải.

Chỉ nghe "phụt" một tiếng, chưởng lực của họ đã tiếp chạm nhau.

Âu Dương Hải cảm thấy thân mình bị chấn động bay lùi ra phía sau?

Cô Lô Thiên Tôn lùi lại ra sau một bước.

Ngay lúc Âu Dương Hải và Cô Lô Thiên Tôn tỷ chí, Bắc Quốc Tiên Cơ và Lý Xuân Hoa đã giao thủ một chiêu.

Âu Dương Hải mượn thể dạt ra ngoài sáu trượng, Cổ Thiên Nhân Viên khễ quát lớn:

- Chúng ta đi mau! Chậm trễ sẽ hối hận đây.
- Nhưng Lý Xuân Hoa vẫn ở ngoài bốn trượng.
- Lúc này Cô Lô Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:
- Các người có thể chạy được ư?

Lúc đó hần đã xông tới.

Cổ Thiên Nhân Viên vận kinh lực, một chiêu "La Hán Phi Xoa" phóng ra một chưởng cương mãnh tuyệt luân ập thẳng vào Cô Lô Thiên Tôn.

Nội kinh của Cổ Thiên Nhân Viên thâm hậu, kinh phong phóng ra mạnh mẽ không kém Cô Lô Thiên Tôn, ám kinh ào ạt, bức Cô Lô Thiên Tôn dạt sang trái ba bước.

Cô Lô Thiên Tôn cười nhạt, nói:

- Chưởng lực của Viên huynh hùng hậu thật!

Hần nói xong, ngón vô danh chỉ tay hữu, đã vận chiêu "Băng Tâm Chỉ Kinh" chuẩn bị diêm ra.

Bồng vụt thấy kiếm khí lóe lên rồi chụp xuống.

Âu Dương Hải cả người và kiếm xông thẳng tới.

Hai người đêm nay động thủ giao tranh, Cô Lô Thiên Tôn đã không dám khinh thị Âu Dương Hải nữa, cổ tay hữu của hắn hất lên, tay áo phất ra một luồng tiềm lực bảo vệ thân mình.

Bồng thấy kiếm quang thấp thoáng, Âu Dương Hải lộn một vòng trong không trung, chân vừa chạm đất, thân hình đột nhiên xoay chuyển, xông thẳng về hướng Lý Xuân Hoa và Bắc Quốc Tiên Cơ.

Vốn lúc này Lý Xuân Hoa đã bị chưởng ảnh liên miên của Bắc Quốc Tiên Cơ ép lùi lại liên liên.

Bắc Quốc Tiên Cơ trong thấy Âu Dương Hải, lạnh lùng quát lên, đánh ngược một chưởng, tay áo phất qua.

Âu Dương Hải trợn mắt, hữu kiếm phóng ra mau như chớp.

Kiếm vừa đâm ra, tử quang chói lòa, kiếm khí như cầu vòng.

Bắc Quốc Tiên Cơ hét hồn, bay người né tránh liên tục xuất ra, thật là oai phong lẫm liệt.

Chỉ nghe chàng cao giọng kêu lên:

- Viên bá bá, Hoa tử tử, hai người đi trước đi!

Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa đã phóng ra ngoài sáu bảy trượng.

Âu Dương Hải mang kiếm truy kích Cô Lô Thiên Tôn đang đuổi theo Lý Xuân Hoa.

Vút vút? Kiếm quang loang loáng, kiếm khí xung thiên.

Âu Dương Hải đơn kiếm lại ngăn cản được Cô Lô Thiên Tôn.

Cô Lô Thiên Tôn quát lớn một tiếng, ngón vô danh tay trái xia nhanh vào Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải biết chiêu "Băng Tâm Chỉ" của hắc lợi hại vô cùng, đảo người tránh né, chuyển thân dùng một chiêu "Thôn Vân Thổ Nguyệt". Một luồng kiếm khí từ mũi kiếm bắn ra.

Luồng kiếm khí màu tím mờ mờ, dài cả hai thước.

Luồng kiếm khí làm Cô Lô Thiên Tôn kinh hãi vô cùng, hắc nằm mơ cũng không thể ngờ công lực của Âu Dương Hải đã đến cảnh giới tinh thâm tuyệt diệu, hôm nay nếu không giết chàng thì thật sự sau này sẽ không kịp hối.

Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy thần kỳ, mấy giờ trước, kiếm khí của Âu Dương Hải đã thương Tàn Kim Chương Dương Đổng Thần bất quá chỉ dài một thước mà thôi, mà trong thời gian ngắn ngủi này, công lực của chàng lại tiến triển gấp bội, sự tăng tiến võ công không tiền khoáng hậu này làm sao không làm cho mọi người kinh hãi cho được.

Kiếm khí đã thương người, là cảnh giới tối cao của kiếm thuật, Cô Lô Thiên Tôn cũng không dám liều, tung mình lùi lại.

Âu Dương Hải yểm hộ Lý Xuân Hoa, Cổ Thiên Nhân Viên rút lui, Cô Lô Thiên Tôn vừa tránh né Âu Dương Hải đã tung mình phóng ra ngoài sáu bảy trượng, nhập cùng Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa, ba người phóng vút như tên bay, biến mất vào màn đêm trước khi trời hừng sáng.

Cô Lô Thiên Tôn ngẩn ngơ nhìn theo, lặng im không nói.

Chỉ nghe Bắc Quốc Tiên Cơ chậm rãi nói:

- Đây là đứa đệ tử giỏi do ngươi dạy nên.

Cô Lô Thiên Tôn thần nhiên nói:

- Một thân võ học của nó, thể gian hiếm có, nhưng công lực hãy còn chưa đến hỏa hầu, nếu qua vài năm nữa, chúng ta khó mà vượt khỏi nó. Nhưng võ công của nó càng cao, tính mạng của nó càng thâm ẩn lại, ta đã ngầm đảo lộn cách vận chuyển khí huyết trong chín chiêu tuyệt học của "Hải Lưu Chân Kinh", tương lai không lâu sau hắc sẽ chết ta chưa thể làm cho hắc hoàn toàn nghe ta sai khiến được.

Nói xong, thở dài một tiếng, giống như cảm thán vô hạn.

Đột nhiên hắc lại ngẩng đầu lên ngược nhìn sao mọc lưa thưa trên trời, cười to một hồi, nói:

- Cuối cùng nó cũng phải bỏ mạng dưới âm mưu của ta, dù có một thân tuyệt thể võ công cũng phỏng có ích gì? Thiên hạ giang hồ võ lâm duy chỉ có Cổ Lão Thiên là độc tôn.

Nói xong hắc cười lên điên cuồng không ngớt.

Tựa hồ như hắc cho rằng Âu Dương Hải cuối cùng tất phải chết, kết cục sau cùng hắc phải chinh phục thiên hạ võ lâm, hắc là duy ngã độc tôn. Nhưng trong nháy mắt? Cô Lô Thiên Tôn đột nhiên thôi cười, nét mặt hắc ngẩn ngơ đến xuất thần.

Sự thay đổi tình cảm liên tiếp này cũng làm cho Bắc Quốc Tiên Cơ đồng thời sững sờ.

Qua một lúc, Cô Lâu Thiên Tôn nhìn Bắc Quốc Tiên Cơ, hỏi:

- Người cho rằng công lực tiềm kinh của Âu Dương Hải như thế nào?

Bắc Quốc Tiên Cơ thần nhiên nói:

- Hình như cao hơn chúng ta.

Cô Lâu Thiên Tôn lại hỏi:

- Người có thể nhìn ra lai lịch võ công của tiểu tử đó không?

Bắc Quốc Tiên Cơ khẽ hừ một tiếng, nói:

- Võ công của hắn bao la vạn tượng, làm sao có thể nói hết.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Ta hỏi người, võ công của hắn có giống với võ công của Lâm Đại Ngọc không?

Bắc Quốc Tiên Cơ lắc đầu đáp:

- Không giống.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Nhưng ta cảm thấy sự tăng tiến về võ công mau chóng của hắn giống như Âu Dương Kiệt năm xưa.

Âu Dương Kiệt đã tập luyện một môn "Huyền Âm Độc Khí Tâm Pháp" giúp sự tăng triển võ công, mà tên tiểu tử này đã từng tránh khỏi hai lần ta phóng độc, hiển nhiên hắn cũng luyện "Huyền Âm Độc Khí Tâm Pháp?"

Bắc Quốc Tiên Cơ kêu lên ngạc nhiên, nói:

- Chẳng lẽ là như vậy ư? Nếu không thì nàng ta sao lại ngã bệnh??

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Nếu người không muốn tương lai sẽ có thêm một kinh địch, chúng ta nên hợp lại diệt trừ Âu Dương Hải đi!

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng cười, nói:

- Người hãy còn chưa giao cho ta "Hải Lưu Chân Kinh" như trong giao ước, bởi vì ta không muốn sau này trúng ám toán bằng chất độc của người, cho nên ta phải biết bí quyết cách dùng độc trong sách đó.

Cô Lâu Thiên Tôn cười, nói:

- Được lắm! Người vẫn cứ cho rằng ta là kẻ địch.

Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn lấy từ trong người ra một quyển sách nhỏ, lại nói:

- Người nói Lâm Đại Ngọc còn ở trên đời, bây giờ nàng ở đâu?

Bắc Quốc Tiên Cơ dùng tay tiếp cuốn sách, nói:

- Dưới một vách núi ở ngọn núi phía đông Cửu Cung sơn.

Nói xong, Bắc Quốc Tiên Cơ xoay mình định đi.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Lời của người có thể tin được chứ?

Bắc Quốc Tiên Cơ nói:

- Hoàn toàn có thể tin được, nhưng khi người đến đó, chìa khóa Âm Dương đã bị ta nhanh chân lấy mất rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

-?ã vậy, ngươi hà tất phải đi vội như thế.

Bắc Quốc Tiên Cơ quay đầu lại nói:

- Ta rất sợ bị ngươi ám toán.

Cô Lô Thiên Tôn bỗng thở dài thê lương nói:

- Hình như lúc nào ngươi cũng đề phòng ta? Ta nói cho ngươi biết một tin không hay, Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đã tỉnh táo lại không điên cuồng như trước nữa, nhưng bà ta lại đứng về phía đối địch với chúng ta, nếu hai người chúng ta không tồn tâm đối địch, ngươi thử nghĩ coi, với sức của Âu Dương Hải và Lâm Nguyệt Hồng, ngươi có thể đối phó được không?

Bắc Quốc Tiên Cơ ngạc nhiên hỏi:

- Lời nói của ngươi là thật hay giả?

Cô Lô Thiên Tôn nói:

- Chỉ cần chúng ta liên hợp đứng về một phía trừ đi hai kẻ cường địch này, từ nay về sau võ lâm thiên hạ sẽ là của chúng ta.

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Ta có thể liên thủ hợp tác với ngươi một lần nữa, có điều ta mãi mãi vẫn không tin ngươi.

Cô Lô Thiên Tôn nói:

- Chỉ cần ngươi muốn, mọi việc sẽ tốt hơn nhiều, nếu ngươi không chê thì xin hãy vào sảnh đàm đạo, dù ngươi có đề ra yêu cầu gì ta vẫn có thể tiếp nhận.

Bắc Quốc Tiên Cơ gật đầu nói:

- Được, ta cũng không sợ ngươi giở trò gì.

Cô Lô Thiên Tôn cười ha hả, cất bước đi vào đại sảnh?

Lại nói Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa ba người chạy như bay ra khỏi tòa trang viện, nhắm hướng thảo nguyên chạy thẳng một hồi. Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn thấy không có ai truy đuổi, ngừng lại nói:

- Viên bá bá, bây giờ chúng ta phải đi đâu?

Cổ Thiên Nhân Viên ngừng lại, thở dài một tiếng, nói:

- Ta cũng không biết nàng bây giờ ở đâu.

Âu Dương Hải như nhớ ra chuyện gì, thở dài thê lương, nói:

- Viên bá bá, tiểu diệt có nhiều chuyện không được rõ muốn hỏi bá bá.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Ngươi có chuyện gì muốn hỏi? Hỏi đi!

Âu Dương Hải nói:

- Từ khi tiểu diệt và Viên bá bá gặp mặt đến nay, tiểu diệt cảm thấy trong lòng Viên bá bá như có một chuyện ưu sầu, mà chuyện này lại có liên quan rất mật thiết đến tiểu diệt, có phải vậy không?

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Phải, đó là chuyện liên quan đến mẫu thân ngươi.

Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:

- Mẫu thân của tiểu diệt thật sự còn sống ở trên đời này ư?

Cổ Thiên Nhân Viên than thở:

- Mẫu thân của ngươi? Ông Hậu Lâm Đại Ngọc hiện nay vẫn còn sống.

Âu Dương Hải vừa nghe tin này, nhất thời muôn vàn cảm xúc dâng lên, nước mắt tuôn trào.

Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:

- Viên bá bá, người mà Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ đàm luận chắc là Lâm bá mẫu rồi. Không biết Viên bá bá trong lúc họ nói chuyện đã nghĩ ra một chuyện trọng đại gì?

Lý Xuân Hoa nói chưa hết, Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên tỉnh lại, mặt biến sắc nói:

- Hải nhi, người mau đi gặp mẫu thân, bọn chúng hình như đã biết mẫu thân ngươi ở đâu mà còn có ý đồ tấn công mẫu thân của ngươi, người đi mau.

Cổ Thiên Nhân Viên tính tình bao thái, mỗi lần ông ta gặp phải chuyện hệ trọng thì có thái độ hoang mang vội vã, bây giờ ông ta cứ kêu Âu Dương Hải đi tìm mẫu thân, mà Âu Dương Hải còn chưa biết mẫu thân của chàng là ai.

Âu Dương Hải kêu lên:

- Viên bá bá, mẫu thân của tiểu diệt là ai, bây giờ người ở đâu?

Cổ Thiên Nhân Viên ngây ra, nói:

- Ta cũng không biết bây giờ đệ muội ở đâu. Hải nhi, người trị liệu vết độc thương cho người chính là mẫu thân của ngươi? Ông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:

- Bà ta? Di nương của ta, chính là mẫu thân yêu quý của ta! Bà ấy quả thật là?

Hết chương 20

- Xin bạn ghé thăm:

<http://www.maihoatrang.com/>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:

<http://www.maihoatrang.com/forums/>

và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường

- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:

<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>

- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>